

Cumînțenia alergătorului de cursă lungă

Levente-Botond Racz s-a născut pe 18 august 1982, în Sfântu Gheorghe. De la vârsta de șapte ani a început să schieze la clubul din Sfântu Gheorghe. A terminat liceul economic din localitate. În prezent, urmează cursurile facultății de Turism Management din cadrul Universității Babeș Bolyai. Este soldat gradat voluntar la Batalionul 22 Vânători de Munte, Brigada 61 Vânători de Munte.

Palmares:

Rezultate în lotul național de ski alpinism:

- Locul 14 tineret, în 2004, la *Campionatul Mondial* din Spania; • Locul 2 tineret, în 2000, la *Campionatul Național* Bucegi-Piatra Arsă; • Locul 2 tineret, în 2000, la *Cupa Dinamo* Brașov; • Locul 3 tineret, în 2001, la *Campionatul Național*; • Locul 3 tineret, în 2001, la *Cupa C.S.A.M. Bucegi*; • Locul 2 tineret, în 2001, la *Cupa Aquila Harghita*, Mădăraș; • Locul 2 în 2002, la *Cupa României* tineret; • Locul 1 tineret, în 2003 la *Cupa Dinamo* Brașov; • Locul 1 echipe senior, în 2003 la *Cupa Dinamo* Brașov; • Locul 2 tineret, în 2003 la *Cupa C.S.A.M. Bucegi*;

✎ Căpitan Dan SCUTARU

Sunt militari care iubesc sportul ca pe un viciu. Indiferent de performanțe, aceștia sunt un model pentru ceilalți.

Dacă nu mă mișc mă simt rău, oftează **Levente-Botond Racz**. Pentru el sportul este însăși viața și ca un *artist* al lui Kafka suferă în tăcere pentru performanțele sale pe care vrea în permanență să le îmbunătățească. Modestia care-l caracterizează nu i-a adus atâtea bucurii ca perseverența. Izolat într-un post de pază, soldatul Racz, din cadrul **Brigăzii 61 Vânători de Munte**, se gândește la trecute și viitoare întreceri. Pentru acesta nu contează tipul, numai mișcare să fie. De aceea, a ales competiții care te solicită până-n măduva oaselor: **Iron Man, Eco Challenge** sau **Maraton**. Dar indiferent de denumire, Racz preferă mărimea. *Alerg la concursuri pe distanțe mari, tot ce este mult și greu îmi place*, conchide alergătorul de cursă lungă. Dar ca și ceilalți maratonisti, frumusețea constă în antrenamente, durere, praf și sânge. Cam ce găsește și în armată. Îmi face o trecere în revistă a unei liste întregi de sporturi practice în care sunt incluse: ski alpin, ski alpinism, ski fond, triatlon (înot, ciclism, alergare), duatlon (ciclism, alergare), maratoane de înot, concursuri de ciclism.

Armata are mult de câștigat de pe urma acestor oameni care respiră sport cu bătaie ritmică ale inimii. În armată, aceștia găsesc, uneori, sprijin pentru a continua performanțele. Pentru ceilalți colegi constituie un model de perseverență și modestie. *Trăiesc pentru sport. Sper să ajung la cel mai mare concurs din lume, Iron Man, care se desfășoară în fiecare an în Hawai*.

Rezultate la lotul național de triatlon:

- Croația, 2005, *International Mljet Half Ironman* (triatlon înot 2.000 m, ciclism 90 km, alergare 21 km), locul 10; • **Cupa Reci, 2005 (distanța olimpică 1.500 m înot, 40 km ciclism, 10 km alergare)**, locul 2; • *Cupa Helvetica Profarm*, Timișoara, 2005, locul 3; • *Cupa Reci*, 2006, locul 1; • Ungaria, 2006, *International Fonyod Half Iron man*, locul 20;

Rezultate duatlon (ciclism-alergare):

- 2005-2006-2007, *Cupa Sfântu Gheorghe*, locul 1; • 2006, *Campionatul Național de duatlon*, seniori, locul 3; • 2006, *Cupa Joy-Bike*, Brașov, locul 2;

Rezultate atletism:

- **Germania, Hohenheimer Staffellauf, 2004, locul 1;**
- **Semimaratonul cros, Șumuleu Ciuc, 2005-2006, locul 1;**
- **Olimpic Day Run, 2005, locul 1;** • *Supermaratonul Ciuc-Tușnad-Ciuc*, 2005, locul 1; • *Crosul Pro Europa*, Miercurea Ciuc, 2005, locul 1; • *Semimaratonul Sfântu Gheorghe*, 2006, locul 2; • **Concursul internațional Crosul 15 Noiembrie, 2006, locul 2;** • **Serbia-Ungaria, 2006, International NATO Partnership Running Festival, 21 km, locul 1;** • *Campionatul militar de cros Memorial Maior Balogh Szilard*, 2007, locul 1; • *Ziua de alergare Gall Lajos*, Sfântu Gheorghe, 2007, locul 2; • *Crosul Fii sănătos cu Aloe Vera*, București, 2007, locul 2; • *Semimaratonul Sfântu Gheorghe*, 2007, locul 1; • Belgia, 2007, *Cupa Brussel*, 20 km, locul 2 cu echipa și locul 80 din 28.000, la individual; • **USA, Washington DC., 2007, Army Ten Miller, locul 2 cu echipa României, locul 53 din 26.000;** • Alergat de cinci ori *supermaratonul Bekescsaba-Arad-Bekescsaba*, în perioada 2003-2007 și de patru ori *supermaratonul Viena-Budapesta*, între 2004-2007.

✎ Ion Al. RONCEA

SCENARIILE CU "BERBECALI"

Trebuie s-o spun pe șleau: fac parte din categoria suporterilor care iubesc mai mult gesticulația gândului decât a brațului înarmat cu ghioagă minerească, le place discursul cu subiect și predicat și nu invectiva, vrea spectacol unde misterul nu ține de culise, ci de inspirația gleezei mlădiind gazonul, ca într-o pictură fascinantă cu personaje cărora Dumnezeu le-a pus un semn magic pe rotula piciorului asemănat cu balonul rotund.

Ca orice om degustător de fotbal, am privit la meciul Rapid-Steaua, așteptând ce tot aștept de ani și ani, miracolul jocului fascinant, pentru a uita cel puțin pentru o seară de politica fără noimă trambitată de jalnice gramofone, de prețurile în urcare de la o zi la alta, de boli și medicamente ce trebuie zilnic musai cumpărate.

Și ori de câte ori privesc la fotbalul autohton, uit că, de fapt, tot mai des, în loc de spectacol asist până la urmă la o măscărie demnă de bălciurile târgovețe, unde totul miroase... Și miroase acest tot precum malurile Dâmboviței de altădată...

Carapacea mangliților de branduri, așezată peste stadioane ca o molimă, produce victime și filme de groază. Iar presa de duzină, manipulează, manipulează... inventând tot soiul de atitudini și scenarii anapoda.

În locul spectacolului făcut de fotbaliști pe teren, asistăm tot mai oripilați la tot felul de șmenuri și sușanele care ne invadează ochii și urechile. Fabricile de zgomote ne zdruncină echilibrul și ne îndeamnă să schimbăm uneltele cu care măsurăm bunul-simț.

Culoarea din cârlig

În locul fotbaliștilor, joacă patronii alba lor neagră, cu gândul la afaceri coțcare, nevisate de hoții reali de altădată. Taher cumpără de la Copos peștele său oceanic! Să mă mir dacă mâine-poimâine va cumpăra și de la Becali emblema Stelei, devenită butoi de caș dulce pe taraba vremurilor de azi?

Fără cuvinte! Nu mă așteptam veci la o istorie cu astfel de deznodământ la un meci de fotbal. Ferice de paparazzii de duzină! Ei sunt adevărații câștigători! Își vor pune șabloanele imaginației lor specifice în funcțiune și vor inventa

scenarii de doi lei cu „berbecali” infiltrați special, la comanda latifundiarului din Pipera. N-am nimic cu Becali, dar a-l suspecta de scenarii specifice doar unor genii ale răului, mi se pare prea mult. Imaginea nefericului arbitru bucureștean cu capul sprijinit în mâini a făcut deja turul Europei, spre notorietatea întregii noastre națiuni, iar sociologii, specialiști în teoria haosului și în știința manipulării maselor adunate grămadă, vor încerca să ne liniștească, asigurându-ne că așa ceva s-a mai întâmplat și se va mai întâmpla la noi.

Dacă Steaua va câștiga la masa verde un meci aproape pierdut, având drept consecință urcarea pe fotoliul de lider, cât voi trăi, o să-mi fie rușine.

Ce-ar fi să vedeți cum administratorii din Ghencea nu vor accepta pomana la masa verde și vor cere rejucarea meciului, măcar de dragul amintirilor acestui club din care nu i-au mai rămas decât stadionul și-o emblemă tristă? Ar fi prea frumos!

COMENTARIUL SĂPTĂMÂNII

Steaua rămâne un simbol al sportului românesc. Faptul că secția de fotbal, desprinsă cine știe cum de clubul mamă, se lăfăie într-o atmosferă mai tulbură decât fundul unei troace, nu mai impresionează chiar pe nimeni. Deși încă mai sunt unii care aprobă derapajele, verbale și nu numai, ale celor care fac pe conducătorii în Ghencea, numele de Steaua trebuie identificat și evaluat cuprinzător pentru a ne da seama ce înseamnă el de fapt astăzi.

Clubul roș-albastru a căpătat valoare de simbol pentru că a avut susținere la nivel de vârf, la fel ca și celălalt club departamental, Dinamo. Înainte de 1990, toți sportivii răsăriți din jurul Carpaților erau luați cu arcanul și aduși la umbra epoeților. Să nu ne mințim singuri, așa s-a pus temelia istoriei, atât steliste, cât și dinamoviste. Traiul sportiv, conjugat cu venalitatea comunistă, a dat roade. Zeci și sute de titluri s-au adunat abuziv în ograda a două cluburi favorite de conducerea statului. Fotbalistic vorbind, foarte rar, „mamuții de mucava” au fost deranjați de echipe mai mici, gen Craiova

O rușine pe măsura numelui

✎ Locotenent Constantin PIȘTEA

constantinpistea@presamil.ro

sau Argeș. Campionatul intern de fotbal era oglinda societății: mameleci sub călcăiul celor care aveau dreptul să dea ordine.

Steaua a rămas simbol pentru că sportul, mai mult decât orice alt domeniu, se bucură de adeziunea maselor. Copiii anului 1986 repetau în fața blocului alunecările lui Bumbescu și plonjoanele lui Duckadam. La 18 ani de la Coppa del Mondo, cei care sărutau televizorul când Lăcătuș râdea de Dasaev împânzesc oficiile stării civile. Copiii de ieri, copiii de azi... Roșul și albastrul se moștenesc deși locurile de joacă au cam dispărut cu reverență în fața mașinilor. Genunchiurile sunt la fel de julite ca în urmă cu 20 de ani. Și dragostea pentru club a rămas aceeași. Steaua a știut să-și respecte blazonul, deși dispariția comunismului a contribuit, așa cum era normal, la dezvoltarea concurenței. Mamelucii de ieri au învățat să muște s-au vitaminizat și sunt astăzi parteneri egali de dialog.

În Ghencea s-a luptat mereu pentru titlu, indiferent de disciplină. Sportivii, aduși fie cu arcanul, fie pe bani mulți, sau poate crescuți în centrul propriu de juniori, au apărut mereu numele clubului. Așa cum au făcut în ultima săptămână înotătorii Camelia Potec și Dragoș Coman, dar și săritorul în apă Constantin Popovici, la Campionatele Europene de Natație de la Eindhoven. Ei sunt sportivii care păstrează simbolul integru și nu fotbaliștii care s-au grăbit să fugă de pe teren la meciul împotriva Rapidului. Lăcătuș era stelist pe când își înțepa adversarii cu bolduri și chiar când le rupea tibiile lui Camacho și Ardeleanu. Din păcate pentru el, zâmbetul satisfăcut așifșat la retragerea de pe gazon ne-a conturat imaginea unui machiavelic, profil adoptat de toți cei care se consideră steliști activi. Scopul scuză mijloacele, iată atitudinea total lipsită de fairplay, demnitate și obraz pe care o flutură cei din Ghencea.

Dacă susțineți că echipa voastră favorită este Steaua, gândiți-vă la un alt moment din istoria clubului când un sportiv să fi fugit de competiție așa cum au făcut-o Rădoi și compania în urma deciziei „binecuvântate” a arbitrilor Deaconu. În care sub emblema Stelei cineva să se fi umilit mai mult decât Lovin și Ghionea în timp ce-l presau pe arbitru să oprească jocul. În care un stelist să fi topărit mai prosteste decât atacantul Badea, fericit că echipa lui urma să câștige la „masa verde”. Da, Steaua rămâne un simbol al sportului românesc. Dar ce rușine!!!